

Előszó: ez a történet az Örökösök című kalandmodult hivatott bevezetni, elsősorban a KM számára tartalmaz hangulati és háttérinformációkat, azonban a modul végén az egyik fő NJK ezt a történetet osztja meg a kalandot sikeresen teljesítő kalandozókkal. A modult az első MAGUS kalandmodulbajnokságra neveztük be, ahol a tizenkilencedik helyen végzett. A novellát közel harminc éve, mindössze tizenkilenc évesen írógéppel írtam. Ezt most OCR segítségével újraszerkesztettem, de az elütések, tévesen felismert karakterek javításán kívül teljesen érintetlenül hagytam. A harminc év távlatából már-már naívan megmosolyogtató történetet úgy adom közre, ahogy azt a kalandmodulbajnokság zsűrije is olvashatta közel három évtizede.

Takács Viktor: A múlt árnyai
bevezető történet az Örökösök című kalandmodulhoz.

1.

Gerwan herceg kastélyában nagy volt a felfordulás. A fegyverkovács egy hete éjt nappallá téve dolgozott: javította a vérteket, fegyvereket, és patkolta a lovakat. A konyhai cselédek a hosszú útra szárított húst, halat, vizet, bort málháztak a teherhordó lovak hátára. A lovakok is lázasan készülődtek, gyakran ellenőrizték fegyvereik olajozottságát, összepakolták a télire való meleg holmit, és akinek még nem volt fegyverhordozója, az megpróbált toborozni magának egy kalandvagyó fiatal.

Az öreg, hosszú szakállú Derwer, a lódoktor az istállókat járta, mentaillatú folyadékkal kenegette a lovakat.

Gerwan herceg megsimította fekete szakállát, ahogy az udvaron folyó készülődést figyelte. "Hát bekövetkezett..." gondolta. Itt kell hagynia a kedves, meleg családi fészket, szeretett asszonyát Pyarron hívó szavára, ráadásul télvíz idején.

- Mit csinálsz itt egymagad, uram? - hallatszott felesége dallamos hangja a háta mögül.

Gerwan szíve összeszorult.

- Gondolkodom. - fordult hátra. Irmalyn hercegné könnyű anyagú, bíbor köntösben állt előtte, hollófekete copfban hordott haját előrevetve a nyakába kanyarított cobolyprém sálra. Mélykék szemével olyan kérlelően nézett urára, hogy az lehorgasztotta a fejét, és halkán mondta:

- Jaj, Irmalyn, szerelmem, miért nehezítet meg a dolgomat? Olyan nehéz elmennem! Nem félek a kráni hordától, jöhetnek százával az orkok, goblinok, vagy bármi gonosz teremtmények, csak téged féltelek egyedül hagyni. - ezzel Gerwan hitveséhez lépett, és átkarolta. Irmalyn a vállára hajtotta fejét.

- Várni foglak, hercegem, csak siess vissza hozzám! - suttogta.

2.

A harsona szava hangosan adta tudtára mindenkinek az indulás napjának elérkezését. A hadba vonulók a főtéren gyülekeztek teljes fegyverzetben: kétszázötvenöt lovas, az őket kísérő teherhordók, kovácsok, fegyvermesterek, összesen háromszáz fő.

Mindenki meleg köntösben, vagy bundában várta a herceget, hogy seregét elvezesse. Renkíven hideg volt, a lovak párás lehellete sokáig látszott a fagyos levegőben. Nem telt el sok idő, kinyílt a kastély nagy, kétszárnyú kapuja, és Gerwan herceg mindenféle kíséret nélkül kilovagolt a Főtérre. Lassan odaléptetett a tér közepén álló faemlékhez. Itt megállította hőszen lovát, hátravetette vörös köpenyét, leszállt a nyeregből és súlyos léptekkel felment a faécsolatra.

Körbepillantott a néma tömegben, majd fennhangon beszélni kezdett:

- Eljött az idő! Krán ismét nekilátott sötét terveinek megvalósításához! Több száz ork csapat, ezer és ezer goblin támadta meg a környező békeszerető népeket! Ezt Pyarron nem tűrheti - összehívta hát seregeit, hogy megállítsuk Kránt! Mi nem szegjük meg őseink adott szavát: kiállítottuk a háromszáz főt, amit egykoron vállaltunk! Most elmegyünk és ha kell meghalunk, de hitünkre mondjuk, feltartóztatjuk a ránk törő ellenséget! - a tömeg némán állt, csak a kastély körüli erdőség felett köröző varjak káromgása hallatszott: "krrrááán, krrrááán" - mintha ezt kiáltozták volna.

- Amíg távol leszek Irmalyn hercegnő lesz szavaim szólója. Derwer mester, te pedig segítsd őt mindenben! - Gerwan visszaszállt lovára, és felkiáltott:

- Nyissátok ki a kapukat! Hadd lássa Krán, mennyien vagyunk! - azzal intett kapitányainak, hogy kövessék, és lassan megindult serege élén, ki a hófödte vidékre.

A kapuból visszatekintett asszonyára, aki a hideg ellenére egész végig a kastély nagy, homlokzati erkélyéről figyelt. Bár a távolság miatt nem láthatta, mégis tudta, Irmalyn zokog.

"Istenek," - gondolta - "ővjátok meg őt!"

3.

A hó az indulástól számított második héten kezdett esni: először csak apró szemű liszthez hasonlóan szitált, azonban pár nap múlva hideg-fehér függönyként borult a vidékre.

Gerwan serege mindeddig igen jó tempóban haladt, bár hideg volt, s a lovak mozgásán látszott, hogy izmaik dermedtek. Úgy látszik Derwer mentakenőcse csakugyan remek volt. Az ellenség egyenlőre nem hallatott magáról, az előre küldött gyors mozgású felderítők sem találtak semmilyen Kráni csapatokra utaló nyomot.

Amikor néha pár rövid óra erejéig alábbhagyott a havazás, a Salumion hegységig húzódó, itt-ott erdővel fedett sík vidék tárult a vitézek szeme elé. Salumion bércei felett szürke fellegek tornyosultak, megtömve hóval. Mintha csak sorokra vártak volna, hogy a hűvös déli szél Lar-Dor felé sodorja őket, ahol végre ledobhatják fagyott terhüket.

A tizenhatodik napon egy behavazott völgy mélyén ismét egy kis falu tűnt fel. A sokadik, amibe Gerwan herceg megtiltotta a betérést, hiszen sietős dolog hajtotta őket, s nem veszthettek egyetlen napot sem.

Most azonban más volt a helyzet. Furnemir, az egyik legtapasztaltabb lovag pej lovával Gerwan mellé lovagolt.

- Uram, ha nem haragszol. - szólította meg. Gerwan kissé oldalt irányítva lovát lassított, hogy a másik beérje.
- Nos, jó Furnemir, mit kívánsz? - kérdezte.
- Uram, nem tudom, te is észrevetted-e, hogy délen milyen sötétszürke az ég. - Gerwan délre pillantott: testes szürke fellegek gomolyogtak, szinte falták az eget, aljuk pedig teljesen összerosódott a távoli havas dombokkal. Gerwan bólintott:
- Látom magam is, Furnemir barátom. Bizonyosan nagy hóvihár lehet, amit egy kráni varázstudó támaszthatott. Reménykedem benne, hogy elkerül minket.
- Megbocsáss, uram, de reményed nem fog teljesülni. Már sok csatát megjártam, láttam egyet s mást, ám ilyen furcsa vihart még nem láttam. Már jó ideje figyelem: mindig felénk tart, bármerre is megyünk. Ez követ minket, és még ma este ideér. Jaj nekünk, ha a szabad ég alatt talál minket. Elpusztulunk mind egy szálig. - Gerwan meghúzta a gyeplőt. Lova engedelmesen megállt.
- Azt mondd tehát, keressünk menedéket egy faluban? - a herceg végignézett a mellette elhaladó emberein: könnyen lehet, hogy nem vészelnének át egy hóvihart, verjenek akármilyen erős tábornak is. Megfontoltan ingatta fejét:
- Rendben van, Furnemir, megfogadom tanácsod. Visszafordulunk, és betérünk az előbbi faluba. Lakja bár akármilyen népség is, ha igaz hitűek, befognak a vihar idejére. - ezzel megsarkantyúzta fehér lovát, a csapat élére ugratott, és felkiáltott:
- Megállj!

4.

Bortomir falucska a völgy alján feküdt. Vékony vesszőkből font fal vette körül a kis, vályogból és némi kőből épített házakat. A falu egyetlen építménye, ami teljes mértékig kőből épült, Kyel temploma volt, egy kis, oszlopokkal díszített csarnok a település közepén. Amikor a herceg és serege méltóságteljesen belovagolt a völgybe, a házak közt nagy mozgolódás támadt, majd amikor a csapat a kapuhoz ért, több tucat felfegyverzett férfi állta el útját. Gerwan megálljt intett.

Kis idő múlva szétvált a fegyveresek fala, és egy földig érő kaftánt viselő öregember lépett a herceg elé. Bal kezével vastag, göcsörtös botra támaszkodott, jobbát pedig barátsága jeléül, felfelé néző tenyérrel maga elé emelte.

- Hallottam jöttötök hírét, hát elétek siettem, hogy megtudjam, mit kívántok tőlünk. - mondta az öreg a közös nyelven, majd kérdően nézett a hercegre. Az meghajtotta fejét, majd a csapatra mutatva mondta:

- Légy üdvözlve, jóuram. Gerwan vagyok, e sereg vezetője, mely Pyarron hívásának eleget téve Krán hordája ellen vonul. Odakint vihar közeleg, embereim már közel húsz napja nem hajtották igazi ágyra fejüket, így téged kérlek, fogadj be minket, míg az ítéletidő elvonul.

Az öreg végigmérte Gerwant, majd hunyorogva a lovagokra pillantott:

- Krán? - recsegte darabos hangján. - Aki Krán ellensége, az csak a mi barátunk lehet. Én Surmon vagyok, Bortomir falu véne. Krán ellenségeit, így téged és seregedet is szerényen ugyan, de szívesen fogadjuk házunkban. Térjetek hát beljebb! - mondta mélyen meghajolva.

5.

A lovagokat és a kíséretet hármával szállásolták el, különböző házaknál. Gerwan lovagot - mert titokban tartotta, hogy ő igazából herceg - Furnemirrel és Erdockal, az íjászmesterrel együtt maga Surmon látta vendégül. Kétségkívül az ő otthona volt a falu legnagyobb kényelmet nyújtó háza.

Még így is hárman osztoztak a fekhelyen, ám ez egyiküket sem zavarta különösebben. Az étel, amit Surmon lánya, a szépséges Ermilya készített, pedig egyenesen fenséges volt a szárított hús után.

A vihar az érkezés estéjén tört ki. Hatalmas erejű szél döngette az épületek falait, temérdek mennyiségű havat hordva. Furnemir gyakran adott hangot kételyeinek a tető tartósságát illetően, ám Surmon mosolyogva legyintett: "Volt már itt ilyen vihar." Persze, amikor az ítéletidő már negyedeik napja tombolt, és úgy látszott, nem szándékozik elvonulni, kezdett egy kissé lehangoltabb lenni. Nem úgy Furnemir, Gerwan és Erdoc. Gyakran leültek kockázni, réges-régi hősi történeteket mesélni, olykor pedig vicces dolgokat hordtak össze mindenféle szerencsétlen, rászédett kalandozóról. A hangulat csúcspontja mégis az ötödik nap estéje volt.

Történt ugyanis, hogy Furnemir az erős szél és a nagy hideg ellenére kimerészkedett a házból. Legalább négy órán át vártak rá a többiek és már éppen a keresésére indultak volna, amikor nagy hósapkával a fején, kicsípett, piros arccal beállított. Sokat sejtető mosollyal verte le magáról a havat, míg leakasztott a válláról egy zsákot. Kioldotta a gondosan bekötött száját, majd előhúzta, és büszkén mutatta fel szerzeményét: egy lantot. Persze-állításuk szerint - mind a hárman mesterei voltak az efféle szerszám kezelésének, mégis egyedül Furnemir zenéjét lehetett elviselni. A lovag javarészt hős és rendíthetetlen lovagokról szóló dalokat adott elő, akik - ki tudja miért - mind roppantul hasonlítottak rá, meg mindenféle bolondos énekeket. Erre mind táncolni kezdtek. A ház ura eleinte csóválta a fejét, de később még őt is sikerült rábírní egy kis dalolásra.

Éjfél felé aztán, mikor már mindannyian kellően elfáradtak a nagy mulatozásban, aludni tértek.

Gerwannak nehezen jött a szemére álom. Csendben bámulta a sötétet, és hallgatta a másik kettő szuszogását.

Egyszer csak halk kopogást vélt hallani az ajtó felől.

- Ki az? - kérdezte halkán.

- Ermilya vagyok, nagyuram. Gyere ki kérlek, baj van! - hallatszott az ajtó mögül. Gerwan magára kapta köpenyét, felhúzta csizmáját, és az ajtóhoz ment.

- Mi történt? - suttogta, és résnyire nyitotta az ajtót. Csakugyan Ermilya állt ott, méghozzá csodásán könnyed hálóingében. Gerwan szeme szinte akaratlanul is végigfutott a lány alakján. - Mi a baj? - kérdezte újból.

- Valami furcsa hangot hallottam. - Ermilya a folyosó vége felé nézett. - Arrafelé. - mutatott a sötétségbe. Gerwan kilépett a szobából, az ajtót pedig óvatosan behúzta maga mögött. Hunyorogva kémlelte a folyosót. Ermilya mécsese adott ugyan némi fényt, de a falakon lógó sötét kárpitok szinte teljesen elnyelték a halvány pislákolást.

- Miféle hang volt? - kérdezte a herceg, és Ermilyára nézett. A lány hol őt, hol pedig a folyosót nézte.

- Soha nem hallottam még ilyen hangot, és most olyannyira félek, hogy nem merek a szobámba menni. Nem néznéd meg, mi az? - a lány meleg kezével megfogta Gerwan karját. A férfi halványan elmosolyodott, majd nyomában Ermilyával lassan elindult a sötétben. Ermilya szobája tökéletesen üres volt. Gerwan a biztonság kedvéért alaposan körülnézett, de semmi gonoszra utaló dolgot nem talált.

- Megnyugodhatsz, nincs itt semmi, ami árthatna neked. - szólt Gerwan, és elindult vissza a szobájába. Már az ajtónál járt, amikor Ermilya könnyedén elé szökött és az útját állta:
- Ne menj! Maradj velem ma éjszaka! - suttogta, majd Gerwanhoz lépett, és lassan átölelte. A férfinak egy pillanatra eszébe jutott szép felesége, aki otthon vár rá, de a lány forró, puha csókjának hatására mindent elfelejtett. Könnyedén a karjába kapta a lányt, lábával pedig belökte a szoba ajtaját.

6.

A sereg éppen egy hete érkezett, amikor a hóvihár, mintha elfűjták volna, abbaradt. Szinte nem is lehetett mozdulni a leesett rengeteg mennyiségű hótól, ám Gerwan herceg - sietős dolguk lévén - egy délelőtt összeszedte seregét, majd megköszönve a szíveslátást, tovább vonult dél felé.

Úgy látszik a hóvihár csakugyan Krán műve volt, ám nem az ellenség feltartóztatása lehetett a cél, hanem egy négyszáz főnyi ork sereg elrejtése. Az előre küldött felderítők ugyanis egy körülbelül ekkora ellenséges csapatról tettek jelentést Gerwannak a következő nap reggelén.

- Mondd csak, Dultar, mekkora az esélye annak, hogy egy ilyen primitív és szedett-vedett bagázs, mint ezek az orkok komoly mágikus támogatást élveznek? - fordult a herceg a Főstratégához, az agg Dultar mesterhez. Az öreg egy széles hátú, erős, de gyors lovon ült, vastag pokrócokba bugyolálva. Köhhintett, majd tagoltan beszélni kezdett:

- Az orkok barbár népek, fiam. Ezért is szegődtek Krán csatlósai sorába. Kaptak már mágikus segítséget, azt a hóvihart. Kis híján sikerült elmenniük mellettünk, amíg az ítéletidő tombolt. Ez és a primitív voltuk arra enged következtetni, hogy nincs köztük komoly varázstudó.

- Tehát nincsen. - Gerwan gondolkodott egy darabig, majd tábort veretett, és összehívta a haditanácsot.

Reggelre sikerült befejezni a haditerv elkészítését: három oldalról támadnak, három hullámban, úgymint az íjászok, a mindent elsöprő erejű nehézlovasság, végül pedig a mozgékony könnyűlovasság. Fő erejüket a meglepetésben remélték.

Delelőn járt a Nap, amikor Erdoc, az íjászfalanx parancsnoka kilőtte zöld tollú, lángoló nyílvesszőjét az ork főnökre. A vessző az ork tarkójába fúródott, mire az éktelen üvöltésbe kezdett, és elvágódott a földön. Körülötte a hó azonnal ocsmány, fekete vértől lett szennyes. Az első nyílvesszőt több száz követte, ezek között volt tüzes, mérgezett és normális harci hegyű is.

A nehézlovasság az íjászok által jól felbolygatott tábor közepébe zúdult, ám az ellenség meglepően hamar rendezte sorait, és felettéb nagy vehemenciával ment át ellentámadásba. A könnyűlovasságot már egy teljesen felkészült ork sereg fogadta. Gerwan maga is könnyű vértben forgatta a kardot. A harcosok - úgy százhusz ember - csapdába kerültek. Hiába csaptak le a nehézvértű lovagok újra meg újra, a túlerővel szemben tehetetlenek voltak, az

íjászok támadása pedig lehetetlen volt, hiszen a csata forgatagában a herceg katonái is ott voltak.

Mire az ég szürkülni kezdett, a csata eldőlt: Gerwan serege vereséget szenvedett, az ork sereg pedig elvonult nyugatnak.

A herceget Furnemir találta meg, aki maga is sebet kapott a bal karján.

Gerwan a hasán feküdt egy döglött ork tetemén, a szájából csöpögött a vér, hátából két fekete tollú nyílveendő meredt az égre. Furnemir könnyes szemmel térdelt le mellé.

Óvatosan felemelte a herceg fejét. Gerwan résnyire nyitotta a szemét, és elhaló hangon suttogta:

- Vigyetek haza... vigyetek...

7.

Ismét megfúvattak a harsonák a kastélyban, ám most egy megvert sereg visszaérkezését tudatták a világgal. Azért a vereség mégsem volt igazán vereség: az ork sereg jelentős veszteségeket szenvedve a csata színhelyétől nyugatra belerohant egy pyarroni seregbe, ami úgy ahogy volt, a földdel tette egyenlővé az orkokat.

A hazatért katonákat gondozásba vette családjuk, otthonmaradt bajtársaik. Gerwant sikerült életben tartani, és hazahozni, ahol rögtön nekiláttak a meggyógyításának.

Sajnos nem tehettek érte semmit, mert a gericebe fúródott nyílveendő annyira súlyosan roncsolták azt, hogy a folyamat visszafordíthatatlan volt: a herceg örökre béna marad deréktől lefelé.

Gerwant ez a hír porig súlytotta, különösen akkor volt elkeseredve, amikor szép feleségére gondolt. Az örökös kérdéséről nem is beszélve.

8.

- Végre itt a várva-várt alkalom, kedvesem. - dűnyögte a csuklyás alak a göcsörtös faágakból összeeskábált, ece-boca ketreben kuporgó csapzott tollú varjúnak. - Megbénult a herceg, nem lesz örököse sem. Igen! Csak azt kell elintézni, hogy minél korábban patkoljon el, és akkor végre enyém a hatalom! Akkor majd megtudják, ki az a Zardoz. - a férfi rekedt nevetésben tört ki. A magasba emelte két vézna karját. A koszos, szürke köpeny két ujja visszacsúszott az alak könyökéig, így láthatóvá vált az összeeskabzott, ráncos, sápadt bőr.

A nevetés köhögésbe fulladt. Zardoz leeresztette a karjait, és munkához látott. A lombikjait ellenőrizte, hogy az összes gyanús színű, bűzös lötyty - amikről jobb még csak nem is sejteni, miből készülhettek - a megfelelő állapotban van-e?

Megfontoltan válogatott egy ideig az apró szoba közepén álló asztalon heverő giz-gazok között, majd néhány száraz tüskét és egy pár vékony kórót marokra fogva a tűz fölött lógó füstszagú üsthöz csoszogott. Furcsa ígéket mormolva belsőrt a markában lévő dolgokat a fortyogó folyadékba, majd elégedetten a szoba ablakához ment.

Ez-toronyszoba lévén-kicsi, volt és keskeny, mint egy lőrés. Innen be lehetett látni szinte az egész kastélyt. Zardoz most különös elégedettséggel figyelte az alant elterülő építményt.

- És ez nemsokára az enyém! -mondta, miközben mindkét markát összeszorította.

9.

Egy évvel a csata elvesztése után Gerwannak mégis megszületett a fia, hercegségének - egyetlen fiú lévén - abszolút örököse.

A nagy esemény tiszteletére a herceg és gyönyörű felesége egy hatalmas, három napig tartó mulatságot tartottak, melynek első napján megejtették a névadó szertartást.

- Emeld fel a hercegi sárjat.Gerwan Al Fomur, és mondd utánam! - Kyel papja tiszta fehér, kimondottan erre az alkalomra készített szertartási köntöst viselt. - Én, Gerwan Al Fomur, Wenag Al Fomur fia, Al Fomira hercege fogadom...

- Én, Gerwan Al Fomur, Wenag Al Fomur fia, Al Fomira hercege fogadom... - ismételte Gerwan,miközben szeretett kisfiát nézte.

-...hogy Téged - és itt adj nevet a kisdednek - szeretetben nevellek mindaddig, míg nem állsz meg a saját lábadon,...

-...hogy téged Dregar Al Fomur, szeretetben nevellek, mindaddig, míg nem állsz meg a saját lábadon,...

-...úgy, hogy őseidhez méltóan büszkén és helyesen kormányozd népedet.

-...úgy, hogy őseidhez méltóan büszkén és helyesen kormányozd népedet. - Gerwan a szájához emelte Dregart és homlokon csókolta, majd óvatosan átadta Furnemirnek, aki szintén csókot lehelt a kisded homlokára, ezzel hűséget fogadva neki. És így tett mindenki, aki csak jelen volt.

10.

Zardoz forrt a dühtől. Kedvenc varjúja a ketrecének legbiztonságosabb sarkából figyelte, ahogy az aszott, gonosz ember kitölti haragját a tehetetlen lombikokon és más törhető dolgokon.

- Megszületett az a korcs mégis! Oda van minden! Érted, Kardimar!?! Érted ezt!?! - sziszegte Zardoz, a varjú felé hajítva egy kémcsövet. - Most nem mérgezhetem meg, mert az a sok barom talpnyaló hűséget fogadott annak a gyereknek! Rögtön rászáll a hercegség és akkor már nincs mit tenni! - újabb berendezési tárgy - ezúttal egy varázskönyv csapódott a falnak.

A könyvet a véletlen kinyílástól óvó varázs az erős ütés hatására megtört, és a megszűnésével járó dörrenés hangját hallatva szétesett, a könyv pedig kinyílván, lapjaival lefelé a padlóra huppant.

- Nocsak! - higgadt le a boszorkánymester. - Mi ez, valami jel az istenektől? - lépett a könyvhöz. Fogta és felemelte. - Gondolatátvitel a...a pokolba vele!!! - Zardoz olyan erővel vágta a földhöz a könyvet, hogy az lapjaira hullott, és a varázskönyvek szokásainak megfelelően - szintén egy védővarázs hatására - a lapok egy zöldes villanással meggyulladtak, és Zardoz minden kétségbeesett igyekezete ellenére pillanatokon belül elhamvadtak.

11.

A kis Dregar éppen az egy éves születésnapját ünnepelte, amikor egy furcsa pár érkezett a kastélyba. Egy öreg férfi és egy fiatal nő, aki egy kétévesforma karonülőt tartott a karjaiban. Az Ezüst Nyíl nevezetű fogadóban szálltak meg mind a ketten.

Gerwan herceg a fia születésnapját - többek közt - azzal ünnepelte meg, hogy az elé járuló szegények mindegyikének adott egy aranyat, és mindgyüküket megkínálta egy kupa borral.

Az ajándékosztás vége felé érkezett a palota csarnokába a nő és az aggastyán, beálltak a sorba, ami lassan haladt a faragott trónusán ülő Gerwan irányába.

Amikor Gerwan ismét a bőrzacskóba nyúlt egy aranypénzért, felpillantott az előtte álló nőre. A nő egy gyereket ölelt magához.

- Ermilya! - a herceg szinte hangtalanul formálta a meglepetés szavait.

- Beszélni kívánunk veled, uram. - mondta rekedten Surmon, aki a lánya mögött állt, miközben mélyen meghajolt. Gerwan zavartan bólintott, majd intett a szolgálóinak, hogy kerekre szerelt trónusát gördítsék a különterembe. Surmon és lánya követték.

- Mit kívántok? - kérdezte a herceg, amikor az utolsó szolgáló is elhagyta a kellemesen berendezett szobát. Ermilya szólalt meg, Gerwan felé nyújtva a gyereket:

- Ez a te fiad. Közel két éve született, miután elmentetek Bortomirból. Azóta egyedül neveltem. Nem is volt semmi gond, de az átkozott háború miatt a falu teljesen romba dőlt. - Gerwan megfogta a csecsemőt.

Az ő fia lenne? De hiszen ez csodálatos! ...azaz dehogyis. És az örökös, akire leghűbb emberei felesküdték?

- Azt szeretném, ha segítenél felnevelni. Azt nem kívánom, hogy tedd meg örökösödnek, csak segíts, hogy otthona legyen és hogy ne kelljen koldulnia. Kérlek!

Gerwan megsimította fia arcát, és visszaadta az anyjának.

- Segíték. - mondta, és csengetett a szolgálóknak. - Hívjátok ide Furnemirt, gyorsan! - adta ki a parancsot a belépő férfiaknak.

Furnemir kis idő múlva meg is érkezett. Amikor a szobába lépett, neki is hatalmas meglepetésben volt része: azonnal felismerte volt házigazdáját és szépséges lányát.

- Legyetek üdvözölve! - hajolt meg feléjük, majd a herceghez fordult. - Mit kívánsz?

- Furnemir, baj van. Ermilya megszülte a fiamat. Most segítség kellene nekik. Egy házra gondoltam és minden hónapban valami pénzre, hogy meg tudjanak élni. Ennyivel tartozom Ermilyának.

Furnemir erre a hírré méginkább megdöbben, azonban félretette döbbenetét, és a herceg felé bólintott:

- Meglesz, uram. - mondta, majd intett Surmonnak. - Ti pedig jöjjetek velem. - A lány és az apja utána indultak és már az ajtóban jártak, amikor Gerwan utánuk szólt:

- És mi a kicsi neve? - kérdezte.

- Gerwan. - mondta Ermilya.

12.

Zardoz a tenyerét dörzsölgetve suttogott a kalitka lakójának:

- Kardimar barátom, mégis letekintett rám Tharr nagy bölcsességében. A fattyú a kezemre fog játszani. Csak ki kell várni az idejét, amíg felcseperedik. Akkor aztán' senki sem állhat az utamba. Velem lesz Gerwan elsőszülött fia, aki joggal fog igényt tartani a trónra. - a

boszorkánymester halk kacajt hallatott. - Addig azonban el kell váljunk, mivel én ezentúl az ifjú Gerwan tanítómestere vagyok. - azzal magára terítette barna köpenyét és kicsoszogott a toronyszobából, bevágva maga mögött az ajtót.